

“ราคาทุเรียนจีนร่วงแรง อุปทานจากอาเซียนเพิ่ม การแข่งขันในตลาดจีนทวีความเข้มข้น”

“ราชาแห่งผลไม้” กำลังเผชิญกับภาวะราคาทรุดตัวอย่างหนัก ในช่วงที่ผ่านมา ซูเปอร์มาร์เก็ตในหลายเมืองของจีน ซึ่งเดิมทุเรียนหมอนทองมักมีราคาสูงถึงหลายสิบล้านต่อตัน (500 กรัม) ปัจจุบันกลับพบป้ายราคาที่ระบุอย่างชัดเจนว่า 19.9 หยวนต่อตัน ขณะที่ตลาดค้าส่งในบางเมือง ราคาขายส่งแบบยกกล่องได้ลดลงต่ำกว่า 15 หยวนต่อตัน หากคำนวณแล้ว ทุเรียน 1 ผล น้ำหนักประมาณ 4-5 กิโลกรัม สามารถซื้อกลับบ้านได้ในราคาเพียง 70 - 80 หยวน

ทั้งนี้ ต้องไม่ลืมว่าเมื่อไม่กี่ปีก่อน ทุเรียนหมอนทองผลเดียวกันนี้สามารถจำหน่ายได้ในราคาสูงสุดถึง 200 - 300 หยวน และคำว่า “อิสรภาพในการกินทุเรียน” หรือ “榴莲自由” ถึงกับกลายเป็นคำฮิตในโลกออนไลน์ของจีน

เพียงไม่กี่ปี ผลไม้ที่ครั้งหนึ่งเคยได้รับการมองว่าเป็นสินค้าหรูหราในโลกของผลไม้ ก็ได้ร่วงจากจุดสูงสุดลงมาอยู่ในระดับที่สามารถหาซื้อได้ทั่วไปในตลาดสด

1. กบฏของวัฏจักรการผลิต

ความรุนแรงของการปรับลดราคาทุเรียนในครั้งนี้ รุนแรงเกินกว่าที่หลายคนจะรับรู้ได้จากการมองตลาดเพียงผิวเผิน

นับตั้งแต่ช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิจนเข้าสู่ฤดูร้อน ราคาทุเรียนปรับลดลงอย่างต่อเนื่อง แทบไม่มีการฟื้นตัวของราคาอย่างมีนัยสำคัญ ที่ตลาดค้าส่งฝักและผลไม้เจียงหนาน นครกว่างโจว ราคาขายส่งทุเรียนหมอนทองเวียดนามเคยลดลงต่ำสุดถึง 13.8 หยวนต่อตัน ขณะที่ซูเปอร์มาร์เก็ตเครือข่ายในเมืองอู่ฮั่น เจียงตู และปักกิ่ง สามารถพบป้ายราคาพิเศษ 19.9 หยวน ได้ทั่วไป ส่วนร้านผลไม้ในชุมชน บรรจุกัณฑ์ชุดส่งเสริมการขายที่จำหน่ายเฉพาะเนื้อทุเรียน มีราคาลดลงมาอยู่ในระดับเลขหลักเดียวต่อชิ้น

ผู้เชี่ยวชาญบางรายอธิบายว่าการลดลงของราคาเกิดจากการที่ทุเรียนมีผลผลิตจำนวนมากขึ้น แต่การอธิบายเช่นนั้นเป็นเพียงการมองเห็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับผิวหน้า แท้จริงแล้ว เมล็ดพันธุ์ของภาวะราคาทรุดตัวครั้งนี้ได้ถูกหว่านไว้ตั้งแต่ช่วงปี 2561 - 2563 แล้ว

ช่วงเวลาดังกล่าวถือเป็น 3 ปีทองของทุเรียน ความต้องการบริโภคในตลาดจีนเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด จนตลาดจีนสามารถบริโภคทุเรียนได้ถึงประมาณ 90% ของปริมาณการค้าทุเรียนของโลกในแต่ละปี

แรงจูงใจจากผลตอบแทนทางการเงินทำหน้าที่เป็นตัวขับเคลื่อนที่ชัดเจนที่สุด รายได้จากการปลูกทุเรียน 1 เฮกตาร์ สามารถสูงกว่าพืชเกษตรแบบดั้งเดิมหลายเท่า ส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต่างเร่งขยายพื้นที่ปลูกทุเรียนกันอย่างมากมาย เกษตรกรเวียดนามไค่ตันยางพาราเพื่อนำพื้นที่มาปลูกทุเรียน พื้นที่ทางภาคใต้ของประเทศไทยมีการไค่ตันกาแฟและปาล์มน้ำมันเพื่อเปลี่ยนมาปลูกทุเรียน ขณะที่มาเลเซียปรับเปลี่ยนพื้นที่ลาดเขาซึ่งเดิมเป็นสวนปาล์มน้ำมันจำนวนมากให้กลายเป็นพื้นที่ปลูกทุเรียน

อย่างไรก็ตาม ทุเรียนไม่ใช่พืชที่สามารถปลูกแล้วเก็บเกี่ยวได้อย่างรวดเร็ว นับตั้งแต่การเพาะต้นกล้าไปจนถึงระยะที่ต้นทุเรียนสามารถให้ผลผลิตอย่างเต็มที่ ต้องใช้เวลาประมาณ 5 - 7 ปี ดังนั้น ต้นทุเรียนที่เกษตรกรแห่กันปลูกในช่วงเวลานั้น จึงเริ่มเข้าสู่ช่วงให้ผลผลิตพร้อม ๆ กันในปี 2569

ข้อมูลศุลกากรจีนได้สะท้อนให้เห็นถึง คลื่นอุปทานจำนวนมากที่กำลังเข้าสู่ตลาดในช่วงครึ่งแรกของปี 2569 ปริมาณการนำเข้าทุเรียนสดของจีนอยู่ที่ประมาณ 1.07 ล้านตัน เพิ่มขึ้นเกือบ 50% เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน เฉพาะด่านโมฮาน ปริมาณทุเรียนที่นำเข้าในช่วง 4 เดือนแรกของปี คิดเป็นประมาณ 1 ใน 3 ของปริมาณนำเข้าทั้งประเทศ

ในช่วงฤดูกาลทุเรียน รถไฟขนส่งสินค้าควบคุมอุณหภูมิภายใต้เส้นทาง “ล้านช้าง-แม่โขง เอ็กซ์เพรส” ซึ่งดำเนินการบนเส้นทางรถไฟจีน-ลาว ได้เพิ่มจำนวนเที่ยวจากปกติ วันละ 2 ขบวน เป็นวันละ 3 - 4 ขบวน และในช่วงที่มีปริมาณสูงสุดอาจเพิ่มขึ้นถึง 6 ขบวนต่อวัน แม้จะเพิ่มจำนวนเที่ยวดังกล่าวแล้ว ก็ยังไม่สามารถรองรับผลไม้นี้สดจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ไหลเข้าสู่จีนอย่างต่อเนื่องได้ทั้งหมด

จากการประมาณการคร่าว ๆ ของอุตสาหกรรม ในปีนี้ประเทศผู้ผลิตทุเรียนรายใหญ่ 3 ประเทศ ต่างเข้าสู่ช่วงที่มีผลผลิตสูง โดยคาดว่าประเทศไทยจะมีผลผลิตทุเรียนตลอดทั้งปีเกือบ 2 ล้านตัน เวียดนามเกือบ 2 ล้านตัน และมาเลเซียประมาณ 570,000 ตัน เมื่อรวมทั้งสามประเทศจะมีผลผลิตมากกว่า 4.5 ล้านตัน

ขณะที่คาดว่าปริมาณการนำเข้าทุเรียนของจีนตลอดทั้งปีจะอยู่ที่เพียงกว่า 2 ล้านตัน ดังนั้น ผลผลิตส่วนที่เกินอยู่มากกว่า 2 ล้านตัน จะมีตลาดใดสามารถรองรับผลผลิตส่วนที่เหลือเหล่านี้ได้?

ผู้บริโภคในยุโรปและสหรัฐอเมริกา มีระดับการยอมรับผลไม้ที่มีกลิ่นเฉพาะตัวและค่อนข้างรุนแรง เช่นทุเรียนในระดับต่ำ ขณะที่ตลาดภายในประเทศของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เองก็ไม่สามารถรองรับกำลังการผลิตจำนวนมากดังกล่าวได้ กล่าวได้ว่า ในโลกนี้จีนเป็นตลาดผู้ซื้อขนาดใหญ่เพียงแห่งเดียวที่สามารถรองรับทุเรียนในปริมาณมหาศาลเช่นนี้ได้

เมื่ออุปทานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วหรือเกือบเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า ขณะที่อุปสงค์ไม่ได้เพิ่มขึ้นในระดับเดียวกัน การพังทลายของราคาจึงแทบจะเป็นผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่คือ “กับดักของวัฏจักรการผลิต” ที่เป็นกรณีคลาสสิกของภาคการเกษตร

ที่จริงแล้ว เรื่องราวเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ หากย้อนกลับไปในอดีต จะพบว่า เซอร์รี เคยประสบภาวะราคาทรุดตัว ลีนจีเคยประสบภาวะราคาทรุดตัว และองุ่นไซน์มัสแคตเคยประสบภาวะราคาทรุดตัว ผลไม้ทุกชนิดที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นผลไม้สำหรับคนมีฐานะ แทบจะมีจุดจบในลักษณะเดียวกัน คือ จากสินค้าราคาแพงบนจุดสูงสุดของตลาด กลายมาเป็นสินค้าที่พบได้ทั่วไปในตลาดสด

2. ผลประโยชน์จากห่วงโซ่อุปทาน

หากกล่าวว่า กำลังการผลิตส่วนเกิน เป็นแรงกดดันสำคัญที่ทำให้ราคาทุเรียนทรุดตัวลงอย่างรุนแรง การลดลงของต้นทุนด้านโลจิสติกส์และการผ่อนคลายอุปสรรคทางการค้า ก็เปรียบเสมือนมืออีกข้างหนึ่งที่ดึงฐานรองรับราคาลง

ในอดีต เหตุผลที่ทุเรียนมีราคาสูง ส่วนหนึ่งมาจากราคาผลผลิต และอีกส่วนหนึ่งมาจากค่าขนส่งและความสูญเสียระหว่างทาง การขนส่งทางทะเลใช้เวลาประมาณ 7 - 8 วัน ขณะที่การขนส่งทางถนนใช้เวลาประมาณ 4 - 5 วัน ทุเรียนมีอายุการเก็บรักษาสดค่อนข้างสั้น และการที่สินค้าจะเน่าเสียระหว่างการขนส่งประมาณ 20% ถือเป็นเรื่องที่พบได้ตามปกติในอุตสาหกรรม ต้นทุนทั้งหมดเหล่านี้ท้ายที่สุดแล้วจะถูกผลักภาระไปยังผู้บริโภค

แต่ในปัจจุบัน ห่วงโซ่อุปทานดังกล่าวได้ถูกปรับโครงสร้างใหม่อย่างสิ้นเชิง หลังจากมีการเปิดให้บริการรถไฟ “ล้านช้าง-แม่โขง เอ็กซ์เพรส” ภายใต้ระบบขนส่งทางรถไฟจีน-ลาว การขนส่งจากนครหลวงเวียงจันทน์ของลาวไปยังคุนหมิงสามารถใช้ระบบห่วงโซ่ความเย็นตลอดเส้นทาง โดยใช้เวลาเร็วที่สุดเพียง 26 ชั่วโมง

จากนั้น เมื่อใช้ระบบขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบระหว่างรถไฟและรถยนต์ สามารถกระจายสินค้าไปยังเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศจีนมากกว่า 30 เมือง ภายใน 48 ชั่วโมง ระยะเวลาการขนส่งลดลงมากกว่าครึ่ง ขณะที่อัตราความเสียหายของสินค้าลดลงจากประมาณ 20% เหลือต่ำกว่า 5% โดยด่านโมฮานยังนำระบบ 5G + เปย์โดว (BeiDou) สำหรับการผ่านพิธีการศุลกากรอัจฉริยะ มาใช้ ทำให้การตรวจสอบสินค้าหนึ่งล็อตสามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ภายในเวลาเพียงสิบกว่านาที ในอดีต เฉพาะขั้นตอนการผ่านพิธีการศุลกากรก็อาจต้องรอเป็นเวลานานกว่าครึ่งวัน

อย่างไรก็ตาม ตัวแปรที่มีความสำคัญมากยิ่งขึ้น คือ การดำเนินนโยบายภาษีศุลกากรเป็นศูนย์ ภายใต้ความตกลง RCEP อย่างเต็มรูปแบบ เดิมทีเรียนไทยมีอัตราภาษีศุลกากร 15% และเวียดนามมีอัตราภาษีศุลกากร 20% ปัจจุบัน เมื่อมีใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนด อัตราภาษีดังกล่าวสามารถลดลงเหลือ 0% ดังนั้น ต้นทุนการนำเข้าทุเรียนต่อหนึ่งจีนจึงสามารถลดลงได้ในทันทีในระดับหลายสิบเปอร์เซ็นต์ของต้นทุนเดิม

ในอดีต สิ่งที่ยาวกั้นระหว่างสวนทุเรียนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับผู้บริโภคชาวจีน ได้แก่ 1) ต้นทุนการขนส่ง 2) ภาษีศุลกากร 3) ความสูญเสียระหว่างการขนส่ง ซึ่งเปรียบเสมือนภูเขาสามลูก ปัจจุบันภูเขาทั้งสามลูกกำลังถูกขจัดออกไปที่ละลูกด้วยระบบรถไฟและความตกลงทางการค้า ราคาที่เคยมีต้นทุนส่วนเกินจึงถูกบีบให้ลดลง และสิ่งที่เหลืออยู่คือ มูลค่าที่แท้จริงของตัวผลไม้

นอกจากนี้ ยังมีการเปลี่ยนแปลงอีกประการหนึ่งที่มักถูกมองข้าม นั่นคือ ตลาดทุเรียนไม่ได้ถูกกำหนดโดยประเทศไทยเพียงประเทศเดียวอีกต่อไป

ในช่วงหลายปีก่อน ทุเรียนนำเข้าประมาณ 90% ของจีนมาจากประเทศไทย ภายใต้สถานการณ์ที่ผู้ขายมีอำนาจผูกขาดอำนาจในการกำหนดราคาย่อมอยู่ในมือของแหล่งผลิต แต่ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ทุเรียนจากเวียดนาม ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย กัมพูชา และลาว หายใจได้รับอนุญาตให้ส่งออกมายังจีน ทำให้จำนวนประเทศแหล่งนำเข้าเพิ่มขึ้นจาก 1 ประเทศ เป็น 6 ประเทศ

ในไตรมาสแรกของปีนี้ ปริมาณทุเรียนที่จีนประสบความสำเร็จในการนำเข้าจากเวียดนามเคยแซงหน้าประเทศไทยเป็นการชั่วคราว โดยมีส่วนแบ่งตลาดสูงถึง 50.37%

เมื่อจำนวนผู้ขายเพิ่มขึ้น การแข่งขันก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย สงครามด้านราคาจึงเกิดขึ้นตั้งแต่ สวนผลไม้ในประเทศต้นทาง ไปจนถึงตลาดค้าส่งภายในประเทศจีน และท้ายที่สุด ผลประโยชน์จากการแข่งขันด้านราคาก็ตกอยู่กับผู้บริโภคในรูปของราคาสินค้าที่ถูกกลง

3. ความเท่าเทียมในการเข้าถึงการบริโภค

บางคนอาจมองว่าการที่ราคาทุเรียนลดลงเป็นสัญญาณของ “การบริโภคที่ลดระดับลง” แต่ผู้เขียนไม่ได้มองเช่นนั้น ในทางกลับกัน เหตุการณ์นี้ถือเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของ “ความเท่าเทียมในการเข้าถึงการบริโภค”

ผลไม้ระดับพรีเมียมที่ในอดีตมีเพียงคนส่วนน้อยที่ยินดีจ่ายเงินเพื่อทดลองบริโภค ปัจจุบันได้กลายเป็นสินค้าที่คนทั่วไปสามารถซื้อและบริโภคได้ในชีวิตประจำวัน อันเป็นผลมาจากการพัฒนาของห่วงโซ่อุปทานและการเปิดกว้างทางการค้า

เช่นเดียวกับเซอร์รีเมื่อ 10 ปีก่อน หรือกีวีเมื่อ 20 ปีก่อน การที่ผลไม้นำเข้าแต่ละชนิดกลายเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ ในสาระสำคัญแล้วสะท้อนให้เห็นว่า โลกาวัดน์และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกำลังมอบผลประโยชน์ด้านคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชนทั่วไป

การที่วันนี้ผู้บริโภคสามารถใช้เงินเพียง 20 หยวนเพื่อซื้อทุเรียน 1 จิน ไม่ได้หมายความว่าทุเรียนมีคุณค่าลดลงหรือกลายเป็นผลไม้ราคาถูก แต่เป็นเพราะทางรถไฟได้รับการพัฒนา ภาษีศุลกากรลดลง และอุตสาหกรรมมีความสมบูรณ์มากขึ้น กล่าวได้ว่าเป็นผลสำเร็จจากการบูรณาการทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคที่ได้สะท้อนออกมาอย่างเป็นรูปธรรมบนจานผลไม้ของผู้บริโภค

สิ่งที่น่าสนใจคือ ในปีที่ราคาทุเรียนลดลงนี้ กลับมีเสียงร้องเรียนจากผู้บริโภคเพิ่มขึ้นบนแพลตฟอร์มสังคมออนไลน์ สามารถโพสต์จำนวนมากเกี่ยวกับประสบการณ์ “ซื้อทุเรียนแล้วรู้สึกถูกหลอกหรือผิดหวัง”

แท้จริงแล้ว ตรรกะเบื้องหลังเรื่องนี้ค่อนข้างชัดเจน เมื่อการแข่งขันด้านราคาดำเนินมาถึงระดับนี้ กำไรของผู้ค้าส่งและผู้ค้าปลีกได้บางลงจนแทบไม่มีส่วนเหลือ เพื่อควบคุมต้นทุน ผู้ประกอบการจึงจำเป็นต้องลดมาตรฐานในการคัดเลือกผลไม้

ในอดีต ผลทุเรียนเกรด A และเกรด B มีส่วนต่างราคาที่ค่อนข้างสูง แต่ในปัจจุบัน หลายแห่งนำสินค้าต่างเกรดมาปะปนกันในการขนส่ง เพราะมองว่าผู้บริโภคปลายทางอาจไม่สามารถแยกแยะคุณภาพได้อย่างชัดเจน สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ การไหลเข้ามาของทุเรียนเวียดนามในปริมาณมากได้ทำให้มาตรฐานคุณภาพโดยรวมของตลาดลดลง

ทุเรียนเวียดนามมีข้อได้เปรียบด้านราคาถูก แต่ในภาพรวมรสชาติของทุเรียนเวียดนามยังไม่เข้มข้นเท่าทุเรียนหมอนทองของไทย โดยมีความแตกต่างทั้งในด้านความหวานและความเหนียวเหนียนของเนื้อ ผู้บริโภคทั่วไปอาจไม่สามารถแยกแยะสายพันธุ์ได้ เพียงรับรู้ราคาทุเรียนลดลง แต่เมื่อซื้อกลับบ้านแล้วพบว่ารสชาติไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ก็ย่อมเกิดความรู้สึกว่า “ซื้อแล้วผิดหวัง”

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาแฝงอีกประการหนึ่ง เพื่อให้สามารถนำสินค้าออกสู่ตลาดได้เร็วและแย่งชิงระดับราคา เกษตรกรจำนวนมากจึงเก็บเกี่ยวทุเรียนตั้งแต่มีระดับความสุกเพียง 60 - 70% แล้วนำไปเร่งสุกภายหลัง ส่งผลให้คุณภาพและรสสัมผัสของทุเรียนลดลงอย่างมาก

ในอดีต เมื่อราคาทุเรียนอยู่ในระดับสูง เกษตรกรยังมีแรงจูงใจที่จะรอให้ผลสุกได้ระดับที่เหมาะสมก่อนเก็บเกี่ยว เพราะแม้จะเก็บเกี่ยวช้าก็ยังสามารถจำหน่ายได้ในราคาสูง แต่เมื่อราคาลดลงอย่างมาก การเก็บเกี่ยวเร็วขึ้นหนึ่งวันหมายถึงการสามารถนำสินค้าออกจากสวนและจำหน่ายได้เงินเร็วขึ้นหนึ่งวัน ดังนั้นคุณภาพจึงถูกลดความสำคัญลงโดยปริยาย

นี่คือต้นทุนที่เกิดขึ้นจากสงครามด้านราคา เมื่อห่วงโซ่อุปทานทั้งหมดแข่งขันกันด้วยการลดต้นทุนและลดราคาอย่างต่อเนื่อง ไม่มีฝ่ายใดเป็นผู้ชนะอย่างแท้จริง ผู้บริโภคอาจดูเหมือนได้รับประโยชน์จากราคาที่ถูกลง แต่ในความเป็นจริง สิ่งที่คุณบริโภคได้รับประทานอาจไม่ใช่สินค้าคุณภาพเดียวกับในอดีต

4. ยากที่จะกลับไปสู่จุดสูงสุด

มีผู้ตั้งคำถามว่า **ราคาทุเรียนจะกลับขึ้นมามากอีกหรือไม่?** มุมมองของผู้เขียนคือ

ระยะสั้น: พ้นตัวยาก

ระยะกลาง: ผันผวน

ระยะยาว: ตลาดจะแยกออกเป็นหลายระดับ

ในระยะสั้น: ในช่วง 2 - 3 ปีข้างหน้า ทุเรียนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะยังคงอยู่ในช่วงที่ต้นทุนทุเรียนให้ผลผลิตสูง ต้นทุเรียนที่ปลูกใหม่ยังคงทยอยเข้าสู่ระยะให้ผลผลิต ดังนั้น แรงกดดันด้านอุปทานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ราคาจะมีแนวโน้มสูงที่จะเคลื่อนไหวอยู่ในระดับต่ำ และอาจปรับตัวลดลงได้อีก

ในระยะกลาง: ตลาดจะเข้าสู่กระบวนการคัดกรองและปรับลดกำลังการผลิตอย่างรุนแรง สวนทุเรียนที่มีคุณภาพต่ำหรือมีต้นทุนการผลิตสูงจะถูกคัดออกจากตลาด ผู้ค้าส่งรายย่อยและขนาดกลางที่ไม่สามารถแบกรับภาวะตลาดได้อาจจำเป็นต้องเปลี่ยนอาชีพหรือออกจากธุรกิจ เมื่อกำลังการผลิตส่วนเกินในรอบนี้ได้รับการดูดซับจนใกล้เคียงสมดุล ราคาจึงจะค่อย ๆ กลับเข้าสู่ระดับที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม การที่ราคาจะกลับไปสู่ยุคที่ทุเรียนสามารถสร้างกำไรในระดับสูงมากเช่นในช่วงหลายปีก่อน นั้น แทบจะเป็นไปไม่ได้

ในระยะยาว: ตลาดทุเรียนจะเข้าสู่กระบวนการแบ่งแยกตามระดับคุณภาพและตลาดเป้าหมาย ทุเรียนสายพันธุ์ระดับพรีเมียม เช่น มูซังคิงจากแหล่งผลิตคุณภาพดี และแบล็กธอร์น ยังคงสามารถรักษา ส่วนต่างราคาหรือค่าพรีเมียมบางส่วนไว้ได้ แต่จะไม่สามารถมีราคาสูงในระดับที่เรียกว่า “ราคาสูงเกินจริง” ได้อีกต่อไป ส่วนทุเรียนตลาดทั่วไป เช่น หมอนทองและก้านยาว จะกลายเป็นผลไม้ที่ผู้บริโภคสามารถซื้อ รับประทานได้ในชีวิตประจำวันอย่างสมบูรณ์ และระดับราคาจะมีแนวโน้มใกล้เคียงกับมะม่วงและมังคุด

เบื้องหลังการลดลงของราคาทุเรียน ยังมีการเปลี่ยนแปลงในระดับที่ลึกกว่านั้น กล่าวคือ จีนกำลังเปลี่ยนสถานะจาก “ผู้รับสินค้า” ของอุตสาหกรรมทุเรียนโลก ไปสู่การเป็น “ผู้กำหนดทิศทาง” ของอุตสาหกรรมทุเรียนโลก

ความต้องการของผู้บริโภคจีน กฎระเบียบของช่องทางจำหน่าย และมาตรฐานการตรวจสอบ คุณภาพของจีน กำลังย้อนกลับไปมีอิทธิพลต่อโครงสร้างการเพาะปลูกและห่วงโซ่อุปทานของประเทศผู้ผลิต ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ตั้งแต่เซอร์รี่ไปจนถึงทุเรียน ตั้งแต่เนื้อวุ้นไปจนถึงอาหารทะเล หลังจากการดำเนินการ ภายใต้กรอบ RCEP เรื่องราวในลักษณะนี้จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง วัตถุดิบหรืออาหารทุกชนิดที่ครั้งหนึ่ง เคยถูกมองว่าเป็น “อาหารของชนชั้นสูง” ท้ายที่สุดแล้ว เมื่อเผชิญกับขนาดตลาดขนาดมหาศาลของจีน และศักยภาพด้านห่วงโซ่อุปทานที่แข็งแกร่ง ก็มีแนวโน้มที่จะค่อย ๆ ลดสถานะจากสินค้าราคาแพง และกลายเป็นสินค้าที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ นี่คือ โชคดีของผู้บริโภค และเป็นผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยง ได้ยากของการพัฒนาอุตสาหกรรม เพียงแต่ยังไม่มีใครรู้ว่า... “สินค้าชนิดใดจะเป็นรายต่อไปที่ต้องเผชิญกับการพังทลายของราคา?”

แปลและเรียบเรียงโดย สปช.ปักกิ่ง

แหล่งที่มา: <https://mp.weixin.qq.com/s/jN935xDsAyCp2VuBZl3OHQ>

www.opsmoac.go.th/beijing

www.facebook.com/moac.beijing